

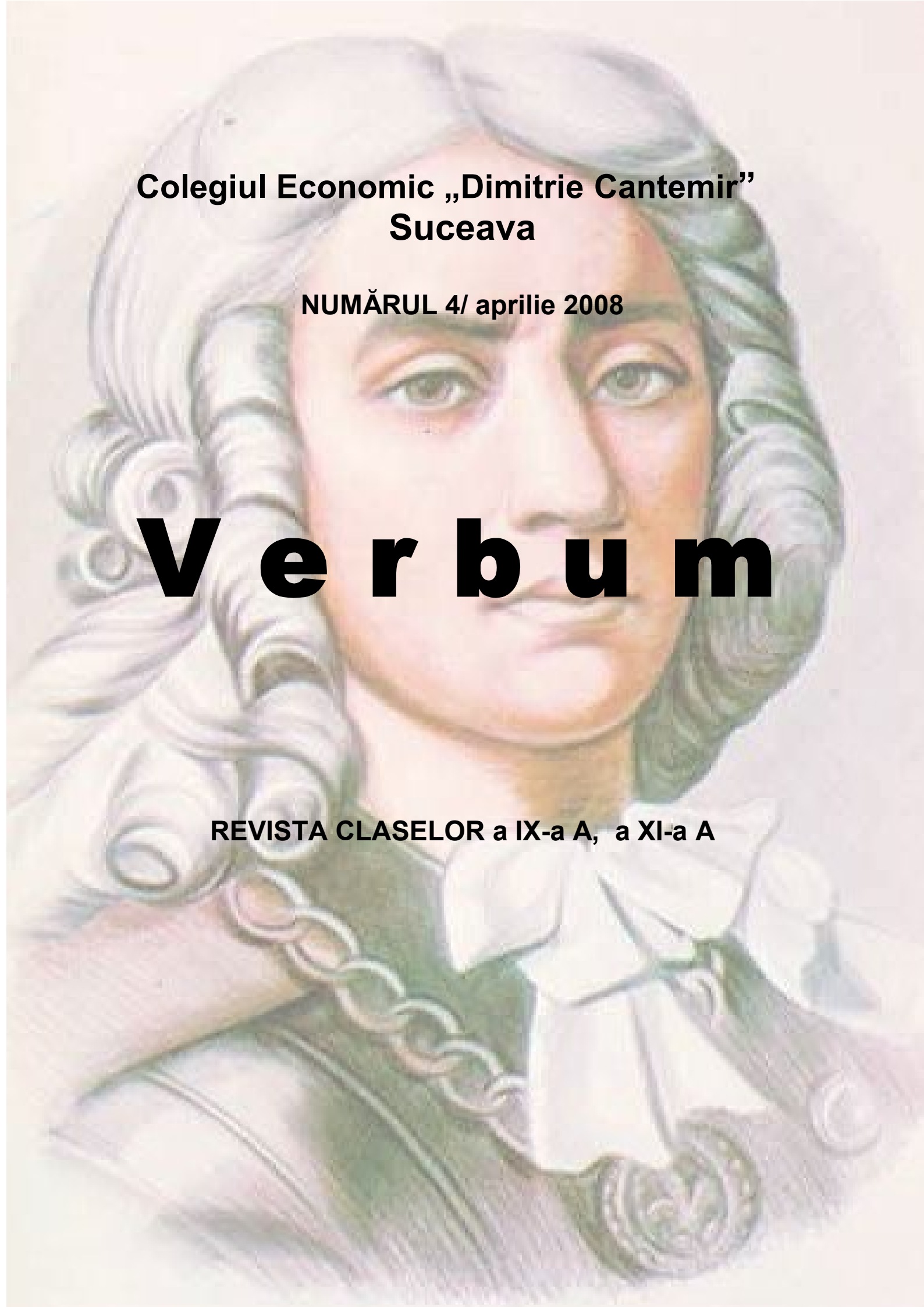
Colegiul Economic "Dimitrie Cantemir"
Suceava

Verbum

Revista claselor a IX-a A , a XI-a A

Nr.4, aprilie 2008

A detailed portrait of a man with long, curly, light-colored hair, wearing a white cravat and a dark coat with a chain. The portrait is the background of the entire page.

**Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir”
Suceava**

NUMĂRUL 4/ aprilie 2008

V e r b u m

REVISTA CLASELOR a IX-a A, a XI-a A

Povestea clasei

Prezență scenică

Până să fiu pe scenă am avut parte de multă pregătire pentru a participa la concursul Mister Boboc 2007.

Cel mai dificil lucru care urma era prezentarea pe scenă. Înainte de a intra în scenă, tremuram în culise din toate încheieturile, mai ales că eram la prima probă și al doilea care intra pe scenă.

Când am intrat pe scenă și am văzut publicul imens și zgomotul pe care îl făceau emoțiile au crescut, iar inima aproape că îmi ieșea din piept.

Reflectoarele care îmi băteau în ochi îmi atenuau din emoții datorită faptului că nu prea vedeam publicul și mă simțeam ca și cum aș fi într-o cutie. Abia în culise, după prima probă, am realizat că am putut face acest lucru și anume să fiu pe scenă. Am descoperit toate secretele scenei, am putut vedea culisele și am văzut un spectacol din spatele cortinei realizat de colegii mei. După următoarele probe nu am mai avut emoții deoarece începusem să mă obișnuiesc cu scena. Dar am mai avut o strângere de inimă la proba "Dansez pentru tine" la care am dansat vals.

Publicul a fost minunat deoarece a aplaudat la sfârșitul fiecărei probe și ne-a încurajat pe toată perioada concursului.

Chiar dacă nu am fost printre câștigători, am câpătat multă experiență, am învins frica și am dobândit un mare curaj, cu care aș fi foarte dispus și încântat să particip și la alte concursuri.

Lucian Cioban

Față în față

Astăzi. Poate pentru unii acest cuvânt nu înseamnă nimic, nimic mai mult decât o altă zi. Dar nu este mâine acea clipă a viitorului, care aduce cu ea nesiguranță și farmecul neprevăzutului? Îndrăznește să trăiești aici, acum, lângă chipurile ce ți-au promis încredere, și cu sufletul ți-au șoptit o prietenie. Prinde curajul cu mâinile goale și, oriunde te-ar purta, nu regreta inocența de a simți prezentul.

Prima dată, astăzi, o zi de miercuri. Împreună cu doamna dirigintă, am decis să mergem toată clasa la un orfelinat, pentru a-i face pe cei de acolo să fie mai fericiți de sărbători, știind că au fost colindați, au primit cadouri și au văzut chipuri ce le-ar putea fi colegi. Am fost plăcut surprinsă să întâlnesc un loc așa de plin de culoare, ce aducea un surâs de copil, desene ce promiteau curaj și inocență. Mi-ar fi plăcut să îi găsim pe toți cei unsprezece copii, însă erau doar cinci și în plus unul din ei era bolnav, deci nu am putut să îl vedem.

Nu cunoșteam cum e să te privească cineva fix în ochi și să te facă să te simți mai puternic decât el. Nu puteam să îi privesc înapoi. Parcă numărau secunde în care noi eram acolo și își doreau să țină la nesfârșit. Vor știi oare că i-am admirat?

Reușesc să pășesc pe această potecă necunoscută numită viață și, chiar dacă uneori obosesc, urmele tălpilor le amintesc că nu e prima dată când doresc să se oprească. Poate că vântul ar vrea să îi desprindă de pe acel drum, ploaia să șteargă orice semn cum că au trecut cândva pe acolo, sau zăpada să stingă flacăra ce arde pământul sub tălpile lor.

Oameni care sunt mai puternici ca niciodată și conștienți de felul în care trebuie să aprecieze lucrurile din jurul lor. De aceea am simțit că am multe de învățat de la ei și mult de mers până să îi pot privi înapoi. Dar acum spune-mi tu ce ai simțit când i-ai văzut zâmbind!

Sorina Robu

Povestea clasei

Ziua Verde

În ziua de 18 aprilie 2008, în cadrul proiectului Eco Școală, Colegiul Economic "Dimitrie Cantemir" și-a propus să facă mediul înconjurător mai curat pentru toate ființele. Seria de activități a avut loc între orele 11 și 15 și a antrenat întregul liceu. Fiecare clasă a avut misiunea de a ecologiza un teritoriu bine stabilit, precum zonele din jurul școlii, dar și pădurile și parcurile din apropiere. Unele clase au avut de îngrijit florile din școală, altele de a confecționa căsuțe pentru păsări, cutii pentru colectare selectivă, de a realiza postere, dar au fost organizate și locuri speciale pentru fumători. În această zi toate clasele liceului au avut de adus maculatură și au avut sarcina de a-și curăța clasele în care învață. Deși la început niciunul dintre noi nu dorea să se alăture acestei activități, gândul că acest mediu impur ne scurtează viața ne-a convins. Pastrați curățenia și veți trăi mai mult.

Vlăduț Lăcătuș

Născut

Trupul îmi plânge,
Ochii sunt goi,
Clipele se pierd
Între noi doi.
Lacrimi uscate
Ce sunt gravate
Pe mii de șoapte
Le văd în noapte
Pe obrazu-mi gol.
Închis în mine
Picuri în vine
Nori de speranță
Aduci la viață
Aer de vise
Creând paradise.

Sorina Robu

Clipe

Cuburi de cuvinte,
Zidești acum în minte.
Un aer de speranță
Ai respirat o viață.
Pulbere de nuferi
Cade printre cufere
În care ții închise
Lacrimile desprinse
Într-o pustie seară,
Târzie primăvară,
De pe-un obraz
Cu-n zâmbet ars.
Zâmbet de mult apus,
Zâmbet departe dus.
Timpul gonește,
Trupu-ți șoptește
Altă dimineață
Plină de viață,
Amintire vie,
Prinsă-n veșnicie.

Sorina Roșu

Reproș

Cuvintele cad în mine, iar sentimentele, rupte, s-au împrăștiat în jurul meu.

Visele sunt cerul vieții mele iar promisiunile și jurămintele, făcute de voi, ploaia ce mă sufocă. Fiecare gând mă otrăvește cu o întrebare.

Mă joc cu un cub de clipe. Am închis în el atâtea chipuri, atâtea amintiri, încât mă simt amorțită.

În mintea mea e doar o melodie veche, pe notele căreia alunecă ușor un grăunte de praf.

Îți dorești să te prefaci în rânduri, îmbrăcat de sunete și să intri în sufletul meu, dar nu...

Dacă ai fi văzut când îți era ușa deschisă doar pentru tine...

Ai venit deodată și ai izbit-o, fără să intri. Ai crezut că în interior vei găsi doar iluzii.

Tu ți-ai legat trupul de pământ și ți-ai ascuns aripile sub un munte.

Nu știi că ele vor evada din strânsoarea în care le obligi să stea? Când asta se va întâmpla vei fi incapabil să simți euforia de a zbura.

Și vei vrea să te învâț... Cum să te învâț pe tine să zbori când tu ești cel care îmi cerea să renunț la visele mele, să nu îmi împlinesc speranța cu razele de lună plină.

De ce vrei să îmi omori inocența când am luptat cu mine însămi pentru a nu o pierde?

Probabil că nici nu mai vrei să zbori...

Realistule!

Zboară, lovește-te și tu cu capul de nori și ai să vezi că nu îți fulgeră în cap.

Sunt un copil și am să cred în continuare că cerul e ușor de atins, așa că, te rog, nu îmi mai lega gleznele cu lanțuri de cuvinte pentru a mă ține pe pământ.

Sorina Robu

Zbor

Visezi să ai aripi,
Dar nu de ciocolată
Să se topească odată.
Și nici aripi de piatră
Să le izbești în poartă.
Aripi de sticlă,
Le spargi de o clepsidră.
Aripi de rouă,
Le pierzi atunci când plouă.
Aripi din stele

Să-mi sfășii inima cu ele.
Aripi de fluture
Ce se vor face pulbere.
Aripi de rândunele
Să tai cerul cu ele
Șoptind inimii mele
Norii ca de mărgele
Din care astă noapte
Tu ai căzut mirat
Sub un chip de băiat.

Sorina Robu

Speranță

Privirea e-o potecă,
Cuvintele sunt pașii,
Un labirint e gândul
Ce zboară printre aștrii.
Un soare e iubirea
Ce răsare acum,

Un chip e fericirea
Ce mi-a ieșit în drum.
Sărutul tău de veacuri
E-o rază de lumină,
Iar vocea ta e cerul
Dintr-o zi senină.

Brațele sunt țărmul
Unui ocean de vise,
Inima, locul sacru
În care ții închise
Pentru-o eternitate
Dorințe neîmplinite.

Sorina Robu

Poezii

Pentru tine

Seara cînd luna își revarsă
Peste întreaga natură prețioasă sa lumină,
Eu stau în mijlocul pădurii
Gîndindu-mă la tine.

Ochii mei sunt plini de lacrimi
Iar sufletul meu se stinge

Neavînd cu ce-l hrăni.
Deodată tu-mi apari în față
Ca o rază...

Ce-mi mîngâie sufletul pierdut.
În jurul meu totul a luat viață:
Pădurea, florile, luna...

Care îmi șoptesc neîncetat
Puterea dragostei noastre.
Tu ți-ai îndreptat către mine
Ochii tăi duioși și firavi,

M-ai prins îndelung,
Și ai plecat ca o stea căzătoare.
Cât de mult aș fi vrut
Ca despărțirea noastră să fie
Doar un vis fără pereche

Totul e pustiu...
Mă uit în stînga,
Mă uit în dreapta,
Dar... nu te văd,

Ceața te-a acoperit și pe tine.
De ce mă lași...acum
Cînd am nevoie de tine?
Sunt singur,
În plină pustietate.

Nu văd nimic,
Nici măcar o viețuitoare.
Cui să-i ofer dragostea mea?
S-o țin în mine?
Nu...

N-aș suporta.
E prea mare.
S-o smulg din mine?
S-o arunc?

N-am cum...
Singura mea salvare,
Ești tu...

Julian Gramada

Mama ta

Copilăria ta s-a terminat
Prea repede, ce păcat!
De acum trebuie să fii bărbat
Și să-ți faci singur de mâncat.

Oricît de rău ți-ar părea,
În urmă rămâne doar amintirea
Amintirea mamei care te-a iubit
Și acum te-a părăsit.

La școală în fiecare săptămînă nu va mai veni
Și nici la început de an școlar acolo nu va mai fi
Nu te va mai critica
Și nici cui să spui "mama" nu vei mai avea.

Însă, de sus de undeva
Ea mereu te va veghea
Va vedea cît de repede crești
Și cu ce poftă trăiești.

Mama ta nu te va mai linguși
Și cît de mult te iubește nu-ți va mai șopti
Ea va avea grijă acum
Să urmezi drumul cel bun.

Tu esti mare și știi
Că orice ai face înapoi nu va veni
Dar tu de sfaturile ei vei asculta
Și vei face așa cum ea te îndruma.

Sper că atunci cînd la mama ta te vei gîndi
De aceste versuri scrise de mine îți vei aminti
Eu vreau să-ți promit că mereu
Voi fi lîngă tine la bine și la rău.

În continuare, sincer, nu știu ce să mai scriu
Mă uit la ceas, e foarte tîrziu
Vine mama, să mă culc imi spune
Mă gîndesc la tine, că la somn nu are cine te pune.

Acestea sunt niste versuri despre o mamă care nu mai este
Ce păcat, asta e realitatea, nu o poveste.

Andrei Drișcu

Singurătate

Stau și mă gîndesc
Neîncetat la tine.
Am rămas singur
În această lume crudă, cumplită, neiertătoare...
Sufletul meu arde și te strigă
Să-l alini...
Nimeni nu mă înțelege,
Iar eu ard pe dinăuntru.
Orele, zilele, nopțile trec...
Iar eu încet, încet mă sting.
Durerea e prea mare
Și n-o pot acoperi.
Chipul tău îl văd în fiecare seară,
Pe lună, pe stele, pe întregul cer.
Dar... la ce mi-e de folos
Dacă nu te pot avea lângă mine?
Nu mai am lacrimi,
Nu mai am viață,
Fară tine,
Eu nu exist...

Julian Grămadă

Visul

O, dulce vis venit din cer
Cu aripi de lumină
În straie de crai îmbrăcat
Cu ochii plin de foc
Neliniște tu mi-ai adus,
Plăcere dar și chin
Și floarea dragoste i-ai deschis
Pe curcubeu ai coborât
Într-o caleașcă de crini albi
Și mi-ai adus lumină
Căci îngerii te-au însoțit.

Liliana Tănasă

Viața fără sens...

Ceva firav, miraculos și magic
S-a născut în acea zi.
Era așa de frumoasă și de gingașă
Încât puteai s-o alinți!
Dar vremea trecu,
Și ea se stingea încetul cu încetul,
Lăsând în urmă lacrimi de cristal.
Acum,
Când simțai că viața nu mai are rost fără ea,
Adierile vântului îți alinau sufletul
Și îți dădeau fiori din cap până-n picioare...
Uitându-te la ea acum, o floare bătută de destin,
Era ca și când te transformai într-un trandafir...

Iulian Grămadă

Suflet cu vină

Sleit mi-e sufletul de vină
Și-ntunecat mi-e cerul
Grădina sufletului plânge,
S-a ofilit o floare
Iar puritatea ei
Odată cu dânsa pierе
Inima-mi se stinge
Și este trist și gol
Căci zmeii cruzi și aprigi
Rod sufletul firav.

Liliana Tănasă

Scrisoare...

Totul e pustiu...
Mă uit în stînga,
Mă uit în dreapta,
Dar... nu te văd,
Ceața te-a acoperit și pe tine.
De ce mă lași... acum
Cînd am nevoie de tine?
Sunt singur,
În plină pustietate.
Nu văd nimic,
Nici măcar o viețuitoare.
Cui să-i ofer dragostea mea?
S-o țin în mine?
Nu...
N-aș suporta.
E prea mare.
S-o smulg din mine?
S-o arunc?
N-am cum...
Singura mea salvare,
Ești tu...

Iulian Grămadă

Un fluture ce cade

Stau și plâng lângă fereastră
Iar norii plâng cu mine,
Soarele departe ascuns
Nu mai vestește zâmbet.

De-atâția nori și lacrimi
Tot sufletu mi-e plin.
Tristețea mă cuprinde
Ca molima se-arată
Și sufletul se epurează
Din trupu-mi de copilă.

Un fluture se prăbușește
Izbit de ploaia grea
Și sufletu-mi se prăbușește
Se scurge și el cu ea.

Liliana Tănasă

Noapte

Labirint de tăcere
 Îți aud șoptele.
Un abis de vise
 Încă nescrise
Zâmbesc închise
 În trupul meu.
Parfum de rece,
 Parcă izbește
Un gând ce trece
 Prin capul meu.
Clipe legate
 Cu roșu toate
Stau atârinate
 De cer... și poate
Că într-o noapte
 Îți vei dori
Să atingi luna
 Cu gândul, cu mâna.

Sorina Robu

Cameră

Alerg pe un perete plin de un galben murdar, sfâșiat de timp. Îl aud cum plânge și sângerează. Ascunde suspinele în rețelele perete, aruncându-și strălucirea din tinerețe peste un geam pătat de soare.

O clanță ruginită de atingeri fierbinți își lipește trupul de un lemn uitat.

Lumini obosite trec prin obrajii becului și se întind pe pielea rece ca o foaie de hârtie.

Căzută într-un covor de amintiri, îmbrățișez podeaua.

Tavanul îmi picură clipele, iar inima numără orele.

Jucăriile emană iubire, sufletul se îmbracă cu ea, încălzindu-mi chipul, făcând buzele să tremure.

Cerneala se îneacă într-un aer cald, respirat de mine. Stiloul își frânge trupul peste un caiet uitat de timp, literele se țin strâns de mâini pentru a nu se pierde, iar paginile, îmbrățișate, seamănă cu un buchet de trandafiri.

Ziua în care am început să îți scriu s-a rătăcit.

O cheie de praf, victima unei pânze de păianjăn, îmi șoptește calea, afară din camera mea.

Eu m-am închis aici...

Sorina Robu

Roșu

Două brațe mă închid într-un labirint de căldură. Oare le cunosc? Simt că nu e prima dată când mă pierd în ele.

Zidesc cuvinte, formez gânduri, dar când vreau să le citesc ele se răstoarnă.

Încerc să le prind și mă lovesc de o podea pe care nu o văd. Însă chipul meu rece o simte.

Am atâtea vise. De fiecare dată când inspir, aerul arde totul în mine.

Îmi țin respirația, îți simt căldura obrazilor, plămânii sunt înecați de parfumul tău, trupul tremură de frig deși mă simt îmbrățișată.

Îmi amintesc sărutul tău, îl port pe buze și nu las nici vântul, nici gândul să mi-l fure.

Vreau să te uit, dar mai tare îmi intri în suflet. Mergi pe un coridor tot mai adânc și lași ușa de evadare în urma pașilor tăi.

Ochii văd doar imaginea ta și nu reușesc să mai clilesc, obosec... Pleoapele se închid, dar tu ești tot pe retina mea.

Îmi simt brațele goale, strâng genunchii la piept și mă închid în mine. Suspinele se prăbușesc.

Timpul își aruncă clipele peste trupul meu. Sângerez. Pielea ta e singura alinare.

Labirintul cedează, brațele se distanțează, căldura lor dispare. De ce oare?

Sorina Robu

VIS DE MARTIE

Aburii ușori ai dimineții de martie urcau domol spre înălțimi într-un dans ciudat.

Zâna cea albă de pe meleagurile noastre, cu sania ei ca o adevărată războinică, primăvara a pus stăpânire pe pământ. Ea este gazda primitoare a tuturor animalelor și a vestitorilor călători, care se întorc din depărtări, înveselind pădurile cu trilurile lor fermecătoare, pline de taine.

Soarele poznaș rămâne copleșit de covorul de ghiocei, spunând din nou o poveste de primăvară, de pe aripile vântului șoptitor, venit de departe, din infinit.

În pădure arborii se îmbracă în culoarea bucuriei: straiul lor verde strălucitor, schimbându-și înfățișarea posomorâtă. Soarele cu razele lui mângâietoare privește țăranii muncitori la uneltele ce le vor folosi curând în câmp, punând sub brazda sămânța, care va rodi îmbelșugat în toamnă.

Spre înserat lumina apusului de sânge aprinde cerul amurgului. Mirosul parfumat al florilor de martie plutește în noapte prin aerul curat și pur. Brazii mângâie cu ramurile lor cerul capricios de primăvară. Animalele dau concerte în lumina lunii, bucurându-se de descoperirea naturii în prag de primăvară.

Mă odihnesc în iarba crudă cu un rest de oboseală în mine, închizând în suflet clipa bucuriei de primăvară. E primăvara, iarăși primăvara, pe fiecare margine de făgaș !

Primăvara a sosit pentru a da viață, glas întregii naturi și pentru a ne înveseli tuturor inimile.

Cu un dor nesfârșit...

Mariana Enache

Iubirea

Iubirea... Ce cuvânt simplu de rostit, de scris, dar nu și de înțeles. Mulți sunt cei care o au lângă ei, o simt și o privesc, dar nu se bucură de ea, ci trec fără să o observe.

Iubirea face parte din viața noastră și datorită ei viața noastră este înfrumusețată. Ea este aceea care ne ajută să trecem cu brio în situațiile critice și tot ea „ne pune cu picioarele pe pământ” atunci când plutim și trebuie să avem grijă deoarece cu cât ne aflăm la o înălțime mai ridicată cu atât pericolul de a cădea este mai mare.

În viața noastră de adolescenți iubirea reprezintă un capitol foarte important. Fiecare dintre noi simțim nevoia de a fi iubiți, de a avea pe cineva drag cât mai aproape, de-a împărtăși aceleași sentimente cu acea persoană. Când ești lângă o astfel de persoană, oricât de „negru” ar fi cerul vieții, soarele se ivește învingând și rămânând stăpân, înseninând viața noastră și ajutându-ne să mergem mai departe.

Sentimentul pe care îl simți atunci când te îndrăgostești de o persoană este ceva ce nu poate fi descris, un sentiment minunat, dar pe cât de minunat cu timpul el devine și un lucru dureros, după cum spune Emil Cioran : „A iubi înseamnă a suferi și cum mulți fug de suferință, tot mai puțini știu să iubească”.

Cei care iubesc, într-adevăr suferă, însă partea cea mai frumoasă din viață este să iubești, de aceea nu uita: „Iubește și vei fi iubit!”

Roxana Greciuc

Înserarea

Fiecare moment al zilei este fascinant pentru mine. Dimineața descopăr ziua, la amiază admir forfota orașului, iar seara urmăresc, discret și înțelept, lăsarea întunericului. Mă impresionează de fiecare dată înserarea.

Amurgul cade peste oraș treptat, colorând în nuanțe de roșu și de albastru vinețiu. Soarele se retrage supus și obosit spre apus, lăsând scena cerului liberă pentru înaintarea domoală a stelelor.

Aștept numai pe o bancă în parc, văd, fie primăvară, fie vară, toamnă sau iarnă, același ritual al naturii.

Pașii oamenilor încep să devină din ce în ce mai rari, zgomotul tramvaielor și al mașinilor se stinge și el încet, luminile orașului se sting și ele pe rând.

Freamătă în parc pe înserat câte o frunză și mai cade uneori în gol câte o creangă uscată. Păsările, proiectându-și zborul pe pânza ruptă de întuneric a nopții, ajung să se cuibărească în aștrii care par îmbrăcați în straie negre. Contururile lumii încep să se piardă, cerneala nopții lăsându-se treptat spre oraș.

Luna se zărește într-un colț al cerului, găsindu-și, liniștită, locul printre stele.

Mă retrag și eu alături de prietenele mele, Claudia și Maria, convinsă că ziua următoare va aduce cu ea o altă înserare plină de vrajă.

Loredana Sinescu

Un nou sentiment mi-a inundat ființa, un nou fior mi-a zguduit trupul, o nouă stea pe cerul meu întunecat și totuși strălucitor, un nou zbugium în inima mea, o nouă speranță, o nouă viață, o nouă iubire...

Ai intrat în lumea mea, o lume ca un paradis, o grădină imensă plină cu flori, o cărare din petale de trandafiri, o boltă de fericire și mister, o bancă a amintirilor frumoase. Acolo mă aflam când ai apărut; răsfoiam un album prăfuit de pe un raft de mult uitat în cel mai întunecat colț al inimii mele, un colț al durerii și al deznădejdiei, unde am ținut firul de aur al vieții ce mă încerca la fiecare pas. Parcă o vedeam defilând în fața mea, pe un ecran mare, mărginit de flori de nu-mă-uita. Îmi hotărâam destinul și construiam treptat o cetate, o cetate în care am intrat cu o valiză plină de vise și speranțe. Eram în căutarea luminii care să distrugă întunericul copleșitor, în care mă afundasem fără voia mea. Căutam ceea ce pentru mine însemna fericirea. Un zâmbet firav și inocent, aruncat în glumă, a fost de ajuns să-mi topească inima și să ies de sub haina întunecată. Redescoperisem viața. Avea o inimă caldă, care bătea ritmic, odată cu respirația mea sacadată, sufocată de emoții. Brațele ca de catifea mi-au cuprins ființa într-o îmbrățișare dulce și un parfum de fericire m-a făcut să cred că voi trăi o veșnicie. Încet-încet, visele s-au spulberat. Speranțele deșarte m-au adus din nou într-o lume pe care o părăsisem și în care nu vroiam să mă întorc. Și totuși, am simțit din nou pe umeri greutatea apăsătoare a hainei întunecate. Acum era parcă și mai greu de suportat, de ea agățându-se toată durerea pe care mi-o pricinuiseră, o scăpare. De ce fiecare clipă de fericire trebuie să-o plătesc în lacrimi? De ce? Pur și simplu, de ce?

Încercam să uit, dar, când închideam ochii, durerea revenea, mai vie și mai arzătoare ca niciodată. Am încetat să mai sper și mi-am ales alt drum, pe care-l străbăteam împreună cu noua mea tovarășă de viață, durerea. Dacă tot mă urmărea peste tot, de ce să nu mă împrietesc cu ea? Era atât de prezentă în mine, încât puteam să o simt cum curge prin vene. Ieșea din inimă și-mi străbătea toată ființa, îmi răscolea trecutul, deschidea răni de mult închise și făcea alte răni, de mult vindecate, să sângereze. Oare meritam eu asta? Cu ce am greșit? De ce inima mea a trebuit să suporte o povară căreia nu-i putea face față? Un milion de întrebări aveam să-i pun. Mă chinuiau în fiecare noapte și somnul era o binecuvântare de care de multă vreme nu am avut parte. Încercam să găsesc un răspuns. Reconstruiam în mintea mea toată imaginea și nu găseam o explicație. La un moment dat am încetat să mă gândesc, am renunțat. De ce să sufăr în zadar din cauza unui lucru asupra căruia nu am niciun control? Nu are rost să mă chinui pentru ceea ce, la urma urmei, a fost trecător.

Și pentru a mă detașa de tot ce-mi amintește de tristețe, am început să-mi construiesc o lume a mea, alte noi vise, alte noi speranțe... Și acolo te-am întâlnit. Ai venit spre mine, pășind încet, dar sigur; privirea ta mi-a străpuns ființa.

M-am pierdut în ochii tăi negri ca tristețea ce mă călăuzise și am descoperit o altfel de fericire. Am învățat să mă bucur de fiecare mărunțiș al vieții, să tresar când îmi zâmbești...

Pe banca amintirilor te-ai așezat alături de mine. Mi-ai atins cu degetele încheietura mâinii și am simțit un fior rece ce mi-a zguduit trupul. Ai distrus zidul de întuneric și ai ajuns la inima mea. Porțile acesteia s-au deschis și te-au primit în toată plinătatea ei. M-ai pătruns... și brusc am devenit imună la zâmbetele altor ochi negri. Apoi am realizat că ești doar o iluzie, dar ai reușit să mă smulgi din ghearele deznădejdiei. Te port cu mine oriunde aș fi... Am imaginea ta în minte și în suflet și câteodată îți simt buzele cum îmi ating ușor obrajii fierbinți și rotunzi. Da... într-adevăr m-ai salvat...

Sentimente copleșitoare mi-au pus inima pe jar. Pluteam pe un nor de fericire și interesul meu era nul față de tot ceea ce era în jurul meu. Inima mea, până atunci încătușată, și-a rupt lanțurile și a primit soarele în interiorul ei. Și soarele avea o lumină atât de strălucitoare și binefăcătoare încât a descoperit și ungherul în care strânsesem tristețe. Mă rupsesem de trecut și durerea devenise ceva străin mie. Noul drum era benefic pentru mine și se anunța destul de frumos, presărat cu petale căzute din flori de gheață.

Iarna... nu voi uita acea zi când imaginea din mintea mea a prins viață sub ochii mei. Straniu, și totuși plăcut. L-am avut mereu lângă mine și nu am știut că el este cel pe care-l căutam, cel pe care-l așteptam să mă scoată din întuneric, să-mi întindă mâna lui, să mă salveze... Acum aveam chipul lui în față și toate trăsăturile lui, până atunci efemere, mi se păreau atât de cunoscute. Noua imagine prindea un contur clar și, deși știam că n-o voi uita niciodată, m-am hotărât totuși să o transpun pe hârtie. Simțeam o vibrație... ciudată în vene și o senzație necunoscută mi-a cuprins ființa; un fior de gheață mi-a străbătut șira spinării când am început să-i conturez chipul; era un zeu, era perfect: ochii mari și negri păreau două lacuri limpezi ce ascundeau în străfundul lor, în scoici de aur, o durere care nici pe mine nu mă ocolise. Când zâmbea, ochii lui se transformau în două oceane de fericire, și fiecare sclipire a lor făcea ca valurile să înainteze, să se spargă de pleoapele ce erau gata să oprească revărsarea. Părul negru, puțin ondulat, îmi stârnea o dorință febrilă, iar degetele mele călătoreau pe urma cărbunelui ghidat de mâna mea. Era fructul interzis din care simțeam nevoia să gust. M-am oprit și am privit spre cer. Fiecare rază care mă încălzea se reflecta sfioasă pe chipul ce aștepta liniștit și zâmbitor pe coala albă. O paloare de vânt a mișcat-o dintre degetele mele. Am tras adânc aer în piept și am simțit parfumul lui înțepându-mi nărilor. Era lângă mine. O liniște profundă mă stăpâni și m-am simțit în siguranță. Dacă el era acolo, ce putea fi rău?

E minunat să știi că nu vei fi singur niciodată, că întotdeauna vei avea pe cineva lângă tine care să te ajute să nu te prăbușești...

Alexandra Moraru

Tineri despre tineri

Ora de română...

Afară-i soare și frumos
Dar profa e nervoasă
Avem română, ce folos
Noi nu suntem în clasă.

De ce chiulim, nici noi nu știm
Dar profa ne-nțelege
Că e de treabă și n-ar vrea
În clasă să ne lege.

Absențe avem, dar ce folos
Că profa motivează
De aceea noi chiulim oricât
Și asta compensează.

Am da și noi din când în când
Prin clasă și devreme
Dar profa ne stresează atunci
Când tema acasă cere.

Pe teme note să ne dea
Ce mult ea și-ar dori
Dar mai voioși ca-ntotdeauna
Nici patru n-am dori.

Sătulă profa într-o zi
Ne dă pe toți afară
Și strigă iar spre noi nițel
Că ne vedem la vară.

La școală, ce să facem noi?
Că vara e închisă
Mai bine ne lăsați un pic
Și venim cu tema scrisă.

Pe profa-o păcălim din nou
Și note ea ne pune
Că ea ne crede pe cuvânt
Că o să-nvățăm pe bune.

Orice ați zice, vă iubim
Și știm că-i vina noastră
Dar la anu' tot noi venim
Vrem tot cu dumneavoastră.

Drepturi sau obligații?

Comportamentul individual se află de obicei la granița dintre voință și tentație, pentru că, așa cum spune G. Bernanos: "A trăi înseamnă a gândi".

Nimeni nu poate opri pe tânăr să aleagă, iar pentru a alege trebuie să cunoască. Cunoașterea este guvernată de educație și educația este sprijinită de familie, școală, biserică și societate.

Familia, școala și biserica sunt parteneri în educația tinerei generații.

Față de aceste trei instituții tânărul are atât drepturi cât și obligații.

Dar ce înțelegem noi prin obligații și drepturi?

Drepturile sunt ceea ce ni se cuvine și ceea ce nu este interzis, iar obligațiile sunt ceea ce trebuie să facem și ceea ce ne este interzis. Granița dintre drepturi și obligații este trecătoare. Uneori ni se pare că ni se cuvin mai multe drepturi și, de fapt, ele sunt obligații.

Voința noastră domnește asupra tuturor lucrurilor. Noi gândim, vorbim și acționăm așa cum dorim. Acesta este un dar de la Dumnezeu, dat pentru a face bine și pentru a respinge răul.

Dacă ai drepturi, ai și obligații, ele nu pot fi separate. Cererea unui drept presupune și îndeplinirea unei obligații.

Societatea ne impune niște norme și legi pe care trebuie să le respectăm, pentru că fără ele ar fi un haos. Dar cum să-i spui unui tânăr astăzi că nu are voie sau nu trebuie să facă ceva? Fructul oprit este cel mai dulce. Mai ales când el știe că e liber. Această libertate primită este prost înțeleasă. A fi liber înseamnă a-ți iubi colegii, familia, vecinii, prietenii ca pe tine însuși, după porunca lui Dumnezeu.

Iubirea este ceea ce îmbunătățește relațiile dintre oameni. Familia este prima școală care îl pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, astfel dându-i simțul ordinii.

În cadrul familiei copilul are dreptul la o educație bună, la îngrijire și protecție.

Socrate spunea astfel despre datoriile copiilor: "Poartă-te cu părinții tăi precum ai dori să se poarte și copiii tăi cu tine".

Școala, alături de familie, trebuie să-l pregătească pe copil pentru viața care îl așteaptă, pentru îndeplinirea drumului său în societate, la locul de muncă și pur și simplu în viața de zi cu zi.

Este necesar ca tânărul să facă față competiției, concurenței, bazate pe cinste și onestitate, cu toate că în ziua de astăzi e o criză a valorilor, căci adevărata libertate nu poate exista decât în limitele unor norme de conviețuire între oameni.

Societatea trece astăzi printr-o perioadă de criză morală și spirituală, iar educația religioasă poate ajuta tânărul să depășească anumite incertitudini de orientare existențială.

Tinerii trebuie să înțeleagă că diferențele de mentalitate între generații există și le putem ignora sau le putem accepta, discuta și astfel le putem depăși. Nimeni nu ne vrea răul sau nu ne interzice ceva fără a avea un motiv bine întemeiat.

Familia, școala, alături de biserică, trebuie să formeze o unitate spirituală care să garanteze formarea personalității și o responsabilitate, care te fac să fii cu adevărat om.

Valeriu Popa

Tineri despre tineri

Epoca de plastic

Concentrați în metropole, conduși de GPS
Vom renunța la creier că se pare că gândim prea des
Nu mai există rasism, am dat ctrl-alt-del
Avem șanse mari să reușim să fim toți la fel.

O să ne dăm viața reală pentru cea digitală
O să stăm cu laptopu-n wc în era digitală.
Conectați la net, pe mess, tot mai des
O să privim afară fără pic de interes.

Din carcere de lux vom evada și vom lega
Prietenii bazate pe transfer de mega
O să ne ascundem fețele speriați de realitate,
Izolați total, înconjurați de aparate.

O să mâncăm toți doar pizza ascunși după perdea
Dar o să ne străduim să vorbim cu cineva
O să construim case ca să stăm cu lanțul pus
O să ne rugăm la printuri digitale, cu Iisus.

Într-o junglă betonată o să conviețuim
Și toți președintele Americii o să vrem să fim.
Acum, instalăm scuturi anti-rachete
Dar aruncăm în arbitrii cu brichete.

Libertatea e un concept total depășit
Avem onoarea să fim monitorizați prin satelit.
În plus, vom face numai lucruri bune, evident
O să implementăm și stilul de viață din occident.

Andrei Drișcu

Tineri despre tineri

O parte din viața mea...

Se împlinesc câțiva ani de când practic acest sport, un sport al strategiei, al gândirii, al oamenilor culti și nu în ultimul rând un sport al bărbaților. Toate acestea descriu noțiunea de rugby. Și, pentru ca cititorul să înțeleagă ceva din acest text, va trebui să dezvolt puțin istoricul acestui sport.

Oare cum să încep povestea acestui joc minunat care a vrăjit inimile atâtor milioane de oameni, care le-a fermecat din prima clipă anii frumoși ai tinereții, le luminează apoi zilele aspre ale maturității și le va încălzi, mai târziu, cu amintiri orele lungi și pustii ale bătrâneții? Există uneori obiceiul ca la orice tentativă de prezentare a evoluției istorice a unui sport, ca a oricărui alt fenomen, să se scoată la iveală primele începuturi. Uneori preistorice. În unele cazuri chiar se discută dacă există cu adevărat. Rugby-ul nu are nevoie de o astfel de preistorie inventată, căci jocul de rugby este, spre cinstea lui, un joc absolut modern, rod al gândirii inteligente. Acest sport s-a născut mai târziu pe terenul colegiului din orașul Rugby, situat pe malurile Avonului din Stratford, acolo unde de mic William Shakespeare învăța să descifreze „dulcele glas al lebedelor”. În anul 1823, în mijlocul intelectualilor englezi, din dorința de a se împotrivi regulilor ruginite și absurde al unui joc numai cu piciorul, se naște actualul rugby. Părintele spiritual și inventatorul rugby-ului, și anume William Webb Ellis, a murit uitat și necunoscut, fără să știe ce repercusiuni va avea gestul său istoric. În cursul unui meci de fotbal, Webb Ellis, elev al colegiului din Rugby, a luat mingea în brațe și a purtat-o în spatele liniei porții adverse. Gestul acestui student a făcut să apară un nou concept... de rugby, urmând ca mai târziu regulile să se perfecționeze.

Regulamentul de azi spune că jucătorii unei echipe trebuie să poarte mingea ovală în mâini pe timpul atacului și să o culce în terenul de țintă advers.

Și acum să revin la mine, la cariera mea în acest sport. Provenind dintr-o familie în care tatăl a făcut cariera în rugby, am fost îndrumat și ambiționat spre această lume despre care nu știam nimic. Asta s-a întâmplat în 1999, iar în anul următor am ieșit pe rampa rugby-ului într-un turneu desfășurat la Gura Humorului în cadrul memorialului Constantin Macovei. De atunci au urmat multe competiții de acest gen de la care nu am lipsit.

Odată cu anii am adunat experiență. Sunt adeptul practicării rugby-ului de la cea mai fragedă vârstă considerând, totodată, sportul cu balonul oval un mijloc educațional în cele mai multe cazuri. Am fost martorul a generații de copii de vârsta mea cărora pentru prima oară când au intrat pe terenul de joc cel mai interesant lucru li s-a părut forma mingii - ovală. Impresiile lor aveau să se schimbe odată cu observarea contactului fizic dintr-un meci de rugby iar asta a dus la secarea pepinierelor de jucători.

Acum am crescut iar orizonturile mele în lumea rugbystică s-au mărit. Sunt mai ambițios, mai puternic. Știu că totul se rezumă la un singur lucru și anume la muncă depusă din partea mea la antrenament. Acum idealul meu nu este să continui „treaba” doar la clubul la care sunt legitimat, ci să ajung să joc și la echipa națională de juniori. Aceasta idee s-a născut ca un vis și știu că se poate și împlini.

Daniel Scolobiuc

Tradiții și obiceiuri ale huțulilor din zona Moldova Sulița

În cultura spirituală a populației se regăsesc nenumărate datini, credințe și obiceiuri. Unele sunt legate de sărbători de peste an, iar altele privesc ciclul vieții. În zona în care m-am născut sunt o serie de obiceiuri străvechi care încă se mai păstrează.

Sărbătorile Crăciunului. Locuitorii satelor și cătunelor din comuna Moldova Sulița sunt, în marea lor majoritate, ortodocși de stil vechi și țin cu strășnicie la sărbătorile de peste an.

În ajunul Crăciunului, nu se face niciun rău, spune tradiția. În Ajun se pregătește masa. Pe masă se așază un strat de otavă (în semn de belșug), după care, peste fața de masă, se petrece o fundiță roșie în cruce. Apoi se rânduiesc, după datină, cele 12 feluri de mâncare, toate de post: hribi cu usturoi, bob, sarmale, prune, orez, piroște, pește, grâu fiert, pampuște (gogosi). După ce preotul paroh binecuvântează bucatele, toți ai casei se așază în jurul mesei. Vin colindătorii pentru a ura familiei sănătate, ani mulți și belșug în casă.

De Bobotează, după liturghia de la Biserică, se sfințește apa în râul Suceava, unde, cu o zi înainte, oamenii satului ridică o cruce mare din gheață împodobită cu ramuri de molid.

De Sfântul Gheorghe, la poarta fiecărei case, se pun flori galbene, iar de Florii, casele sunt împodobite cu mătisoari de salcie.

Sfintele Sărbători de Paști constituie un alt moment deosebit din viața localnicilor. După săvârșirea Liturghiei de Înviere, în zorii zilei, credincioșii se strâng în jurul bisericii. Coșurile pline cu pască și alte bucate, cu ouă încondeiate și lumânări aprinse, așteaptă binecuvântarea preotului paroh.

Obiceiurile privitoare la ciclul vieții sunt încărcate de interes și pitoresc.

Branca este un obicei de nuntă care se practică în timp ce mirii, cu întreg alaiul, se îndreaptă către biserică pentru a se cununa. Tinerii din sat blochează drumul mirilor cu un lanț în fața căruia așază o masă cu tricolor. Cei ce organizează branca cer de băut și negociază cu mirii. Mirele se închină și cade la înțelegere cu organizatorii. Branca se organizează numai dacă mireasa provine din alt sat.

Intrarea în casă nouă. După ce proprietarul a hotărât asupra locului viitoare construcții se zidește temelia din lespezi de râu. Apoi, se fac legăturile, adică se așază tapla din bârne groase cioplite. Temelia și talpa trebuie să fie solide, pentru a suporta peste ani întreaga construcție.

După obicei la fiecare colț de legătură se introduc care, zic bătrânii, să poarte noroc celor ce vor locui în viitoarea casă. Pentru a alunga duhurile rele, se stropește cu apă sfințită și, în fiecare colț, se pune tămâie. Se săvârșește slujbă și se sacrifică un animal, iar capul acestuia se îngroapă în una din camere. Animalul se taie pe prag, iar sângele trebuie să se scurgă în interior, pentru că orice construcție, potrivit tradiției, presupune sacrificii.

Tradiții și obiceiuri

Urmează înălțarea construcției, lucrare realizată de meșterii locali, iar când scheletul acoperișului este gata, în punctul cel mai înalt al acesteia, se așază un buhaș împodobit multicolor, adică un molid de 60-80 cm, ca semn al măreției și reușitei. Acum, gazda dă de băut meșterilor și vecinilor, până se îneacă în băutura, spune tradiția.

Vergelirea pereților interiori, tencuitul (unsul) cu lut amestecat cu părul porcului (o iarbă sârmoasă), tocat mărunț, fețuitul și vărutul sunt următoarele faze de lucru. Pentru a asigura căldură în camere, între bârne se bate mușchi de pământ uscat, cu ajutorul unei pene de lemn. După obicei, înainte de a se aranja camerele, se așază icoanele pe pereții dinspre răsărit, dar niciodată deasupra ușilor, ocazie cu care se dă de pomană. Aceasta nu se face oricând, ci atunci când luna este în creștere, în zilele de miercuri și vineri dimineața. Abia după aceea se rânduiesc mobilierul și celelalte lucruri. Primul care doarme în casă trebuie să fie un străin: casa, potrivit tradiției, trebuie să fie deschisă pentru orice persoană care dorește să-i treacă pragul.

Slujba de sfințire constituie punctul culminant al ritualurilor privitoare la ridicarea casei. Participă vecini și rude. Patru persoane, altele decât cele de casă, introduc în casa mare o masă plină de bunătăți (pâine, sare, grâu, mere, prune, dulciuri). Pe aceeași masă, în colțuri se pun patru colaci mari, patru colaci mici și câte o lumânare aprinsă. Preotul paroh însoțit de cei ai casei și invitații, înconjură casa după ritual și în dreptul fiecărei laturi a construcției se fac opriri. În perete se introduc daruri (o pungă mică cu tămâie și o monedă), în ideea de a nu intra răul în casă și pentru belșug.

Cineva din familie dă de pomană, pe fereastră, o găină, în mod obișnuit unui sărac. Urmează ospățul, care cuprinde un evantai de bucate, cu arome ademenitoare și licori specifice. Preotul binecuvântează masa, bucatele și casa, iar celor din casă le urează sănătate, mulți ani și copii în băutura.

Carmen Voloșeniuc

Cuprins

I. Povestea clasei

<i>Prezență scenică, Lucian Cioban</i>	2
<i>Față în față, Sorina Roșu</i>	3
<i>Ziua verde, Vlăduț Lăcătuș</i>	4

II. Poezii

<i>Născut, Sorina Roșu</i>	5
<i>Clipe, Sorina Roșu</i>	6
<i>Reproș, Sorina Roșu</i>	7
<i>Zbor, Sorina Roșu</i>	8
<i>Speranță, Sorina Roșu</i>	9
<i>Pentru tine, Iulian Grămadă</i>	10
<i>Mama ta, Andrei Drișcu</i>	11
<i>Singurătate, Iulian Grămadă</i>	12
<i>Visul, Liliana Tănasă</i>	13
<i>Viața fără sens, Iulian Grămadă</i>	14
<i>Suflet de vină, Liliana Tănasă</i>	15
<i>Scrisoare, Iulian Grămadă</i>	16
<i>Un fluture ce cade, Liliana Tănasă</i>	17
<i>Sub inima picăturilor cu miros de ploaie, Iulian Grămadă</i>	18
<i>Misterul primăverii, Mărțișor, Mariana Enache</i>	19
<i>Noapte, Sorina Roșu</i>	20

III. Proză

<i>Camera, Sorina Roșu</i>	21
<i>Roșu, Sorina Roșu</i>	22
<i>Vis de martie, Mariana Enache</i>	23
<i>Iubirea, Roxana Greciuc</i>	24
<i>Înserare, Loredana Sinescu</i>	25

IV. Jurnal

<i>Jurnal, Alexandra Moraru</i>	26
---------------------------------------	----

V. Tineri despre tineri

<i>Ora de română, Adrian Joltea</i>	28
<i>Drepturi sau obligații ?, Valeriu Popa</i>	29
<i>Epoca de plastic, Andrei Drișcu</i>	31
<i>O parte din viața mea, Daniel Scolobiuc</i>	32

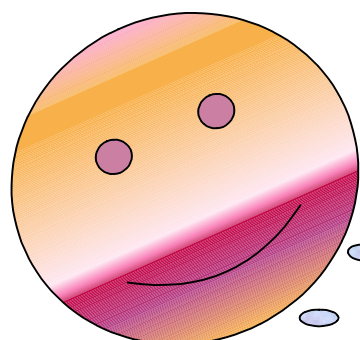
VI. Manifestări culturale

<i>Calendarul manifestărilor culturale la Suceava, Andreea Drancă</i>	33
---	----

VII. Tradiții și obiceiuri

<i>Tradiții și obiceiuri din Bosanci, Andreea Spoială</i>	34
<i>Tradiții și obiceiuri ale huțulilor din Moldova-Sulița, Carmen Voloșeniuc</i>	35

Colectivul de redacție

Colectiv de redactie:

🌀 Oana Mihalovici
🌀 Andreea Tihulcă
🌀 Daniel Scolobiuc

Grafica:

🌀 Daniel
Scolobiuc

Coordonator:

🌀 Prof. Aura
Hapenciuc

Coperta:

🌀 Oana Mihalovici
🌀 Andreea Tihulcă
🌀 Daniel Scolobiuc

